ATEŞ

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

SAYI : 37
15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur

YIL:I CİLT:2 SAYI37

3HAZİRAN 1953

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HAMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

SİLÂH SESİ

HİKÂYE

Bir öğle sonu idi. Brodvey'de ansızın silâh sesleri işitildi. Bütün seyrüsefer durdu ve herkes, sesin geldiği tarafa bakmağa başladı. Vaka, büyük bir binanın 25 inci katında bulunan, sigorta şirketininmüdüriyetinde cereyan ediyordu. Bitişik dama geçen asma köprünün üzerinde, herhalde gangsterleri kovalıyan birkaç polis görülüyordu. Haydutlar, bir yere siper alarak polislerin üzerine ateş etmeğe başlamışlardı. Memurlar da silâhla mukabele edince, orası hakikî bir harp meydanına dönmüştü.

Amerika'nın Brodvey gibi büyük ve kalabalık bir şehrinde, güpegündüz, hem de polislerin ve büyük bir halk kitlesinin önünde böyle bir vakanın oluşu herkes de büyük bir merak ve heyecan uyandırmıştı. Kimse bu vakaya bir mâna veremiyor, birşey düşünemiyordu. Bu ne olobilirdi? Herhalde meşhur ve kuvvetli bir gangster çetesi ile polis arasında kanlı savaş oluyordu. Fakat damdaki kanlı boğuşmıya rağmen, aşağıdaki polislerin serin kanlı hareketleri bu kanaati çürütüyordu.

Bütün Brodvey, heyecan içinde çalkalanıyordu. Caddeye dolan polisler, halkı dağıtmağa ve nakil vasıtalarına yol çmağa çalışıyorlardı. Meraklı seyircilerden biri heyecnla bağırdı.

— Ne tuhaf iş... Şu polislere bakın... Arkadaşları yukarda koca bir çeteyle uğraşıyor da hiçbiri yardıma gitmeyi düşünmüyor...

Adam, sözünü henüz bitirmişti ki, üzerinde film alma makinesi bulunan bir kamyon, kalabalığın arasına girdi ve vaka yerine gelince durdu. Operatör, makinesini ayar ettikten sonra çekmeğe başladı.

Halkın merakı bu defa büsbütün arttı. Bu da ne demek oluyordu. Artık film şirketleri çevirecek fim mevzuları bulamıyorlardı da, böyle korkunç gangsterlerle. polisin mücadelelerini mi filme alıyorlardı? Halk film çeken operatörün serinkanlılığına hayran olmuştu. Kılını bile kıpırdatmadan, sanki bir stüdyoda imiş gibi sakin sakin filmini çekmeğe devam ediyordu. Nihayet mesele anlaşıldı. İş hiç te zannedildiği gibi değildi.

Halk, hayretle etrafına bakınırken, polis memurları gülümsüyorlardı. Demek ki bu, gangsterlerle polisler arasında cereyan eden hakikî bir çarpışma olmayıp, sadece film için tertip edilmiş bir sahneydi. Şimdi mesele anlaşılıyordu. Tevekkeli polisler böyle kanlı bir vakayı rahatça seyretmiyorlardı.

Kalabalık yavaş yavaş dağılmağa başladı. Ortada, yalnız birkaç meraklı seyirci kımıştı.

Nihayet iş bitti. Operatör, makinesini kapadı ve yerine inerek arabayı sürdü. Yukarda, 25 ci kattaki sigorta şirketinde herşey tekrar sessizliğe gömüldü.

* * *

Ertesi gün gazete satıcıları gırtlaklarını yırtarcasına şu haberi haykırırken, bütün Nev - York halkı hayret içerisinde kaldı:

"Sigorta şirketindeki cüretkârane hırsızlık!.. Polisler sadece seyirci kalıyor!.. Film şirketi, hakikî bir ganster vakası çeviriyor!..."

Gazeteyi okuyan şaşırıyordu. Öğleden sonra, sigorta şirketinin müdüriyetinde, hakikaten bir hırsızlık olmuştu. İçerde çalışan memurlar. bağlı bir vaziyette bulunmuş ve kasa da kırılmıştı. Zarar, iki milyon dolar kadar tahmin ediliyordu. Memurların gafil avlanmış olmalarını biraz da tabiî görmek lâzımdı. Çünkü hepsinin, ayni gün bir film çevrileceğinden haberleri vardı. Bu film şirketi için bir reklâm olarak kullanılacaktı.

Şirketin müdürü, polis ve reklâmı tertip eden Persi Stark, bütün matbuatın diline düştü.

Emniyet müdürlüğü, vakayı ele alarak Persi'yi sorguya çekti. Fakat genç adam, hiç birşeyden haberi olmadığını iddia etti:

— Ben, dedi. Sigorta şirketi namına bir reklâm çevirmeyi üzerime aldım. Bu reklâmın etrafta mümkün olduğu kadar heyecan uyandırması icabediyordu. Bunun için bir hırsızlık tertip ettim. Bazı memurlar polis, bazıları ise gangster olacak ve böylece bir çarpışma sahnesi olacaktı. Sonra gangsterler, asma köprüyü takiben bitişik dama geçeceklerdi. Herşeyi muntazaman hazırladım. Kararlaştırılan saatte, kapılar açılıp ta üniformlı polisler içeri girince, memurlar bunların, film için gönderilen adamlar olduğunu zannetmişler. Birer birer bağlandıkları zaman da seslerini çıkarmamışlar. Çünkü ilk plânın değiştirildiğini zannetmiş olacaklardır. Polis üniforması giyinmiş memurlar ise bunları, emniyeti temin edecek olan hakikî polisler zannetmişler. Ben de aşağıda, caddede durarak, operatörün filmi çekişini seyrediyordum. Tertip ettiğim plân, muntazam yürüyordu. Hiç birşeyden şüphelenmiyordum.. Çünkü bütün oyunu ben kendim tertip etmiştim.

Vakanın tahkikatını eline alan polis müfettişi, içini çekerek:

— Stark, herşey iyi, güzel, dedi. Fakat şirketin müdüründen öğrendiğimize nazaran, böyle bir reklâm yapacağınızdan kimseye bahsetmemişsiniz. Buna göre hakikî polisler, vakadan haberdar olmadıkları için, işi ciddî zannederek arkadaşlarına yardıma koşacaklardı. İşte sizin de reklâmdan maksadınız buydu değil mi? Etrafa heyecan vermek.

— Mesele hiç te söylediğiniz gibi cereyan etmedi bay müfettiş. Gerçi bu sırrı herkesten saklamıştım. Fakat sonra, filmi çekmek için izin alınca, sokakta bulunan polisler haberdar edildi. Yukarda hakikaten bir hırsızlık yapılacağını bilmezdim ki..

— Stark... Ben de bunu söylemek istiyordum. Müsaadeyi almazdan evvel, bize plânınızdan bahsetmediniz. Buna göre gangsterler, ortada hiçbir tehlike mevcut olmadığını, herkesin bunu bir oyundan ibaret zannettiğini nereden biliyorlardı? Bunu ancak sizden öğrenmiş olabilirlerdi.

Persi Stark, yerinden fırladı:

— Bay müfettiş! Beni tahkir ediyorsunuz! Ben de, gangsterlerin polisten haber aldıklarını iddia edebilirim. Çünkü yapılacak şeyleri, benim kadar onlar da biliyorlardı

Müfettiş omuzlarını kaldırdı. Persi'nin söyledikleri doğruydu. Birçok polislerin gangsterlerle beraber çalıştıkları, birçok vakalarla tesbit edilmişti. Müfettiş aksini ispat edemediği için, genç adamı serbest bırakmak zo-

(Devamı 10 uncu sayfada)

BÜYÜK MÂCERA ROMANI

KARTALLAR YUVASI

ÇEVİREN: ÖZ-AY

Çocuk da ayni şeyi düşünmüş olacak ki, merdiveni önce vagonun kenarındaki çıkıntıya dayandıktan sonra yavaş yavaş çekmeye başladı. Merdiveni henüz almıştı, arkasından ayak sesleri beliriverdi. Tren memuru vagonun ortasına kadar gelmişti.

Grey çocuğun haline acıdı; yardım edebilmek için tren yoluna daha fazla sokuldu:

— Kondüktör!. Bay Kontüktör!.. diye haykırdı.

Kondüktör Birden durarak, kendisine acaip el hareketleri yapan Grey'e baktı.

— Ne istiyorsunuz? Beyefendi dedi.

Grey biryandan, kontüktörün duraklamasından istifadeyle yandaki vagona tırmanmaya uğraşan çocuğu süzerken sözüne devam etti:

— Trenin duracağı ilk istasyonun adı nedir?

—Adı mı? Hatırlıyamadım ama, şimdi bunun sırası mı?

Çocuk aşağıya doğru sarkarak.

— Filikovo, bay kontüktör! İnsan hiç unuturmu? diye alaylı alaylı haykırınca memur'un tepesi attı.

Bir hamlede merdivene ulaşmıştı. Fakat trenin sarsıntısı hızlı çıkmasına mâni oluyordu. Dişlerini sıkarak.

— Bekle bakayım seni küçük maskara! diye bağırdı.

— Çok yaklaştınız; fazla vaktim yok. Şimdilik hoşça kalın; öbür vagonda buluşuruz.

Bütün damı koşarak geçtikten sonra bir kedi çevikliğiyle yandaki vagona atlayıverdi. Ziraat aletleri dolu olan bu vagondan sonra biri kömür diğeri de odun yüklü iki vagon daha geliyordu.

Heyecanlı yarışın sonu yakındı artık. Bunu çocuk gibi Grey'de sezmişti. Fakat ne o! Yarış tahminlerinden daha önce bitmişti. Çocuk bir anda büyük vagon örtüsünün altında kayboluverdi. Bu sırada öndeki vagondan çıkan başka bir tren memuru da arkadaşının yardımına gelmişti.

Memurlar, Ziraat aletleriyle dolu vagonun her tarafını ararlarken Grey de tren yoluna iyice yanaştı. Vagonla yanyana gidiyordu artık. Fakat ne yazık ki biraz ilerideki bir tepecik, otomobili tren yolundan ayıracak gibiydi.

Dakikalar geçti, çocuk hâlâ bulunamamıştı.

CESARETLİ BİR ATLAYIŞ

Grey, tren yolundan ayrılmak mecburiyetinde kalmanın üzüntüsü içinde ilerlerken, arabası birden sarsıldı.

Telâşla geriye bakınca sol çamurluğun üzerinde vagondaki çocuğu görmüştü.

— Demek atladın? diye sordu.

— Başka çarem yoktu. Neredeyse yakalanacaktım. Otomobilinizin bir yerini sakatlamadım ya?..

— Hayır! Birşey olmadı. Fakat biletsiz seyyahat etmeye utanmıyor musun?

— Marşandiz için bilet vermiyorlar. Bu yardımınıza çok teşekkür teşekkür ederim efendim.

Müsterih, yoluna devam eden Grey öğle üzeri bir kasabaya ulaşmıştı. Arabasından inip bir lokantanın kapısına doğru ilerlerken karşısında ansızın vagondan atlıyan çocuğu görünce şaşırdı.

— Sen nereden çıktın şimdi? diye sordu.

— Otomobille geldim!

— Hangi otomobille?

— Tabii sizinkiyle. Arkadaki bagaj yeri ne rahatmış.

Grey gülmekten katıldı. Çocuk nazik bir tavırla.

— Yemek mi yiyeceksiniz?

— Evet.

— Müsaade edreseniz bende sizinle geleyim. Sabahın karanlığından beri ağzıma bir lokma ekmek koymadım.

— Tabii yemek için de para vermiyeceksin?...

— Yoo, işte bu hırsızlık olur. Yanımda param var.

Köşede bir masa seçerek oturdular. Çocuk, Grey'in alâkasını yavaş yavaş üzerine çekmeye muvaffak olmuştu. Zekî bakışlarını O'nun gözlerine dikerek konuşmasına devam etti:

— Herkes kendi kudretine göre bir tatil meşgalesi bulup gidiyor. Ben de seyahati çok sevdiğim için, yaya, trenle, arabayla, vapurla veya otomobille mütemadiyen gezerim. Okul zamanı aldığım harçlıklardan bu iki aylık yiyecek masrafımı biriktirmiştim. Fakat yol masraflarını karşılayamıyorum. Zaten bunun için bedava seyahat etmeye bakıyorum ya. Yürüyerek te yolculuk etmek mümkün ama biletsiz yolculuklarda insan öyle enteresan şeylerle karşılaşıyorki, Anlatamam ne kadar eğlenceli oluyor. Adeta bir spor bu.

Yemekleri bitmiş, masadan kalkıyorlardı. Grey. çocuğun yemek ücretini de ödemek istedi; fakat o şiddetle itiraz ederek,

— Kabul ederseniz otomobilinizle yoluma biraz daha devam ederim fakat bu başka şey! dedi.

— Haydi öyleyse götüreyim.

— Nereye gidiyorsunuz şimdi?

— Aklım nereye eserse...

— Yaşasın! Tam benim gibisiniz. Rastgele ilerlemek, yürümek; koşmak; uçmak; Dünyada daha güzel şey varmı acaba? Ne yazık ki sizin de uçağınız yok. Uçmak için herşeyimi feda ederim ben.

ON ÜÇÜNCÜ

Grey diğerlerine yaptığı gibi buna da kendini tanıtınca çocukcağız sevinçinden çılgına dönmüştü. Grey'in boynuna atıldı, ebeveyinin buna herhalde

razı olacağını ve kendi tahsildurumunu bir hamlede anlatıverdi.

Grey defterine on ikinci isim olarak Adam Plicsta'yı yazarken kendi kendine mırıldanıyor: "Başka talebe aramaya lüzum kalmadı artık" diyordu. "Başlangıç için bu kadarı kâfi".

Listeye bir göz gezdirdi. Her ismin karşısında ufak bir de not bulunuyordu:

1 — Stefan Wiretski: İzci, birinci sınıf talebesi, hayalperest bey efendi.

2 — Joseph Eielak: Vatman, ikinci sınıf talebesi.

3 — Boleslas Malicheski.

4 — Casimir Demidetski: Zalezya'lı köylü çocuk.

5 — Janisz Radlitch; izci, futbol, Sanat için sanat,

6 — Witold Gorski: İzci, inşaata çok meraklı.

7 — Stanislas Nowak: İzci, sakin.

8 — Lechek Chtcherbinneski: yüzücü, zekî

9 — Andre Kramer: Cesur iyi güreşçi.

10 — Jean Ahrens:

11 — Sigismond Kozlowski: Hırsız biraz tembel.

12 — Adam Plichta: Biletsiz yolculuk, sağlam vücutlu.

Grey ufak bir tereddütten sonra listeye 13 üncü ismi de ilâve etti.

13 — Karol Zakcheski: İyi kalpli, hırslı.

Grey motörü hızlandırdı ve Karol'u görmek üzere Wilno'ya doğru gözden kayboldu.

(Arkası var)

80 GÜNDE DÜNYA GEZİSİ

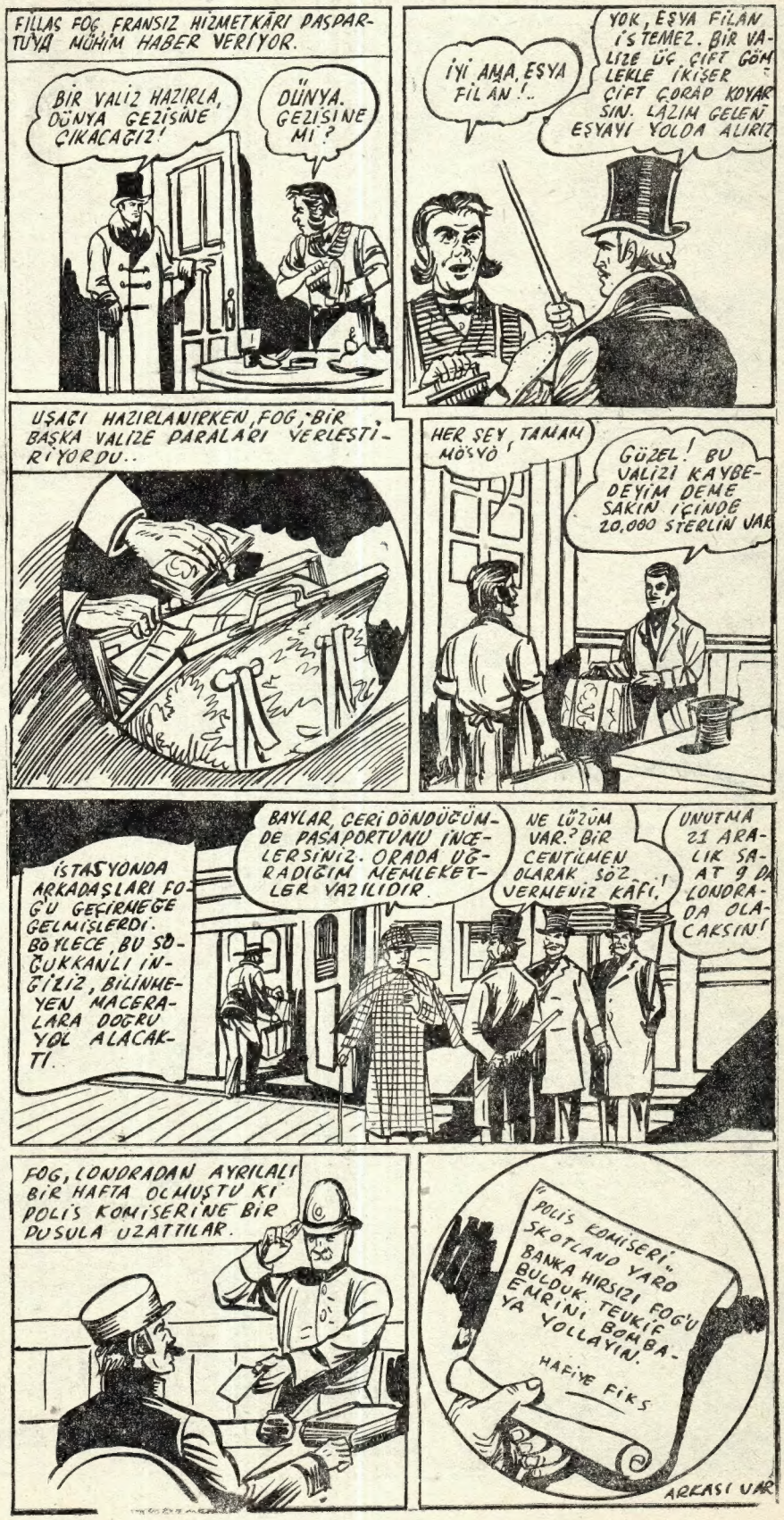

"ŞANS KUPONU,,

Sahibi okuyucularımıza:

Şans kuponu sahibi okuyucularımız için 7 Haziran 1953 çekilişi için aldığımız 10 adet çeyrek Milli Piyango biletinin numaralarını aşağıda yayınlıyoruz:

619451	419542	273233
159324	496015	311106
177897	045988	379679
246770		

Gönüllü KAHRAMAN

BİR GÜN, KOĞUŞTA BEAU YU SOYMAK İSTEYEN BOLİDAN YANIMIZA GELDİ...

ÇAVUŞ LE DAUNE İLE BOLDİNİ BİR İSYAN HAZIRLALAR. LE DAUNE DA MAVİ ZEFİRE GÖZ DİKTİ. BEAU ŞEN İSYANDA ÖLDÜRÜLECEKSİN. BEN DE LE DAUNE U ÖLDÜRECEĞİM.

TABİİ KURDUĞU PLAN ANLAŞILMASIN DİYE BOLDİNİ DE SENİ ÖLDÜRECEK.. KURTULMAK İÇİN NE YAPMALI?..

BOLDİNİYE PLANIN BİLİNDİĞİNİ ANLATALIM.

PEKİ AMMA ONUN HAYATINI NEDEN KURTARALIM?..

BİR İSYAN, BOLDİNİ İLE LE DAUN'UN BENİ ÖLDÜRMESİNE FIRSAT VERMEZ. O ZAMAN SEN, DE LE DAUN'U ÖLDÜRMEYE MECBUR OLMAZSIN. BOLDİNİ DE SENİ ÖLDÜRMEZ!.

O GECE...

PLANINIZ BİLİNİYOR BOLDİNE. YANLIŞ BİR HAREKETİNİZ HEPİMİZİ MAHVEDER!

LE DAUN ÇILDIRMIŞ! ÇÖL HASTALIĞINA TUTULMUŞ OLMALI. ONU YARIN GÖRECEĞİM.

O GECE DAUN KOĞUŞA GELDİ. KONUŞTUKLARIMIZI DUYMUŞTU GALİBA.

KIMILDAMA BEAU! ŞU MAVİ ZEFİRİ BANA HEMEN VER!

BEAU YA YARDIM İÇİN KOŞARKEN BİR FERYAT DUYMUŞTUM...

ARABLAR! ARABLAR GELİYOR!

NÖBETÇİ!

HERKES YERİNE!

ÇIK ŞU KULEYE BOLDİNİ ETRAFI GÖZETLE!.

ÇAVUŞ LE DAUN BOLDİNİYİ EN TEHLİKELİ YERE YOLLAMIŞTI... BİR ARA ARABLA ÇEKİLİR GİBİ OLDULAR.

NE O GİDİYORLAR MI?

-ARKA-

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

ARKASI VAR

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Mehmet Rıza adamın gözlerine dikkatle baktı. Kaşları okadar kıllıydı ki gözlerinin üstüne iniyor ve rastık sürülmüş gibi simsiyah rengile bu kaşlar, en müdekkik bakışı oyalıyarak acele bir teşhisi güçleştiriyordu.

— Nerelisiniz öyleyse?

— Efendim aslen Kayseriliyim ben... Fakat Sıvasta büyüdüm. Niçin soruyorsunuz? Diyorum ki size ben aradığınız adam değilim.

Mehmet Rıza onun kendini müdafaa için ilâve ettiği sözleri hiç duymuyormuş gibi sormaya devam etti:

— O kahveye sık sık gelir misiniz?

— Sık sık değil, bir iki defa gittim.

— Bir iki defadan fazla değil mi?

— Saymadım. Bir iki... Bir kaç defa.

— Kaç gün fasıla ile?

— Bilmiyorum. On beş yirmi günde bir.

— Niçin?

— Efendim?

— O kahveye niçin gidiyordunuz?

— Oturmak... Dinlenmek için...

— Sizde şeker hastalığı var, değil mi?

Adam göze görünecek derecede şaşırdı:

— Evet, dedi, nereden biliyorsunuz? Benim polisle hiç alâkam yok...

Mehmet Rıza, bu adamın şekersiz çay içtiğini kahveciden öğrenmiş olduğu için bu isabetli tahminde bulunmuştu. Onu her suale cevap verirken düşünmekten menetmek ve sözlerindeki tenakuzları yakalamak için hem üstüste soruyor, hem de onu şaşırtmak ve hesaplarını yanlış yollara sevketmek için mânasız sualler buluyordu:

— Evvelâ sol ayakkabınızı mı giyersiniz? dedi.

— Hayır, sağ...

— Günde kaç sigara içiyorsunuz?

— Bir paket içtiğim de olur, yarım paket te... Fakat beyefendi, ben sizin aradığınız adam değilim. Beni yanlış getirdiler...

— Şuraya oturunuz.

Adam bir sandalyeye oturdu.

— Ayak ayak üstüne atınız!

Adam bunu da yaptı.

Mehmet Rıza: "Hmm" diye mırıldandıktan sonra devam etti:

— Kaç kilosunuz?

— Son zamanlarda tartılmadım. Altmış sekiz, yetmiş olacak...

— Kahvede kimlerle buluşuyordunuz?

— Hiç kimse ile...

—Hiç mi?..

— Bazan tanıdıklara rastlayordum. Buluşmak değil...

— Kimdir bu tanıdıklar?

— Bir Hüsnü efendi vardır, Çarşıda manifuturacı... Bir Şevket Bey vardır, eskiden komiserdi...

— Başka?.

— Hatırlamıyorum.

— Rumlardan hiç kimse ile buluşmadınız mı?

Adam biraz duraladıktan sonra:

— Hayır! dedi.

— İyi düşününüz!

— İyi düşündüm efendim.

— Nasıl iyi düşündünüz? Daha bir sabiye geçmedi. İyi düşününüz: Kahvede hiç bir Rum tanıdığınızla buluşmadınız mı? Görüşmediniz mi?

Adam biraz düşündükten sonra kat'i bir tavırla:

— Hayır, dedi, buluşmadım, görüşmedim.

Mehmet Rıza adamın gözlerinin içine bir daha baktı. Onun da kendisine büyük bir hayretle baktığını gördü ve bir yanlışlık olması ihtimalini bir daha düşündü. Filhakika bu adamın tetkiki hep tarifler ve ihtimaller üzerine yapılmıştı: Cincideki evin sahibi yolda bir adam görmüş, bu adamı kendisinden evi kiralıyan Afyonkarahisarlıya benzetmiş, sonra kahveciye tarif etmiş, kahveci bu tarif üzerine garsonu çağırdı, Mehmet Rıza tarifin tarifi üzerine garsondan bazı izahât aldı. İşin içinde bir yanlışlık olabilir; nihayet bir garsonun hafızası, cerhi imkânı olmıyan delillerin bir deposu değildir. Fakat bir nokta doğru çıkıyordu: Tahsin ismindeki bu adamın şeker hastalığı çekmesi, garsonun bahsettiği adamın bu olduğuna şüphe bırakmıyordu. Fakat, öyle ise Rumlarla buluşan ve bir takım paketler alıp veren kimdir? Bu adam kahvedeki münasebetlerini inkâr mı ediyor? Garsonun hafızası mı aldanmıştır? İki adamı birbirine mi karıştırıyor:

Mehmet Rıza katalogda kahvenin numarasını arayıp bulduktan sonra telefonu açtı ve garsonu oraya çağırdı.

Sonra tekrar Tahsin Beye döndü:

— Ne iş yaparsınız? diye sordu.

— Tüccarım.

— Ne ticareti yaparsınız?

— Manifatura. Buradan Anadoluya manifatura eşyası götürürüm.

— Yanınızda hüviyetinizi ve sözlerinizi ispat eden vesika var mı?

— Hüviyet cüzdanım var.

— Başka?

— Galatada Ömer Abit hanında.
— Telefonunuz var mı?
— Var.
— Orada şimdi adamınız var mı?
Adam biraz düşünerek:
— Var! dedi.
— Pek âlâ!... dedi, şimdi hakikati anlamak için bir tecrübe yapacağız. Yazıhanenize buradan telefonu açacaksınız. Benim kulağımıza söyliyeceğim sualleri adamınıza soracaksınız. Cevaplarını da ben dinliyeceğim. Anlıyorsunuz değil mi? Telefon âletinin ağzı sizin elinizde, kulağı da benim elimde olacak.
Adam gözlerini önüne eğerek:
— Anlıyorum, dedi, hayhay!
Ve ayağa kalktı.
Mehmet Rıza ona telefon cihazını uzatırken dedi ki:
— Fakat, dikkat ediniz, sesinizde işarete benzer hiç bir gayritabiilik olmıyacak. Anlıyor musunuz? Yani her vakit kâtibinize telefon eder gibi edeceksiniz ve benim söyliyeceğim şeyleri soracaksınız
— Peki.
Adam tereddütsüz bir hareketle telefonu eline aldı ve soğuk kanlılıkla yazıhanesini bulduktan sonra, bir kelime söylemeden, âletin duymıya mahsus kolunu Mehmet Rıza-ya uzattı. Polis hafiyesi adamın kulağına:
— "Bir haber var mı?" diye soru-nuz! dedi.
Adam sordu:
— Bir haber var mı?
Telefonda yazıhanedeki adamın verdiği cevabı yalnız Mehmet Rıza duyuyordu. Cevap şu idi:
— Yani telefonda seni aradı.
Mehmet Rıza "Yani" ismini duyar duymaz hissettiği heyecanı gizliyerek tekrar adamın kulağına eğildi: "Hristodan ne haber? diye sor!" dedi.
Adam titrediği pek belli olan bir sesle:
— Hristodan ne haber? diye sordu.
Yazıhanedeki adamın verdiği cevap şu idi:
— Bir haber yok. Ben Yaniye de sordum, sabahtan beri o da Hristoyu görmemiş.
Mehmet Rıza derhal telefonu kapadı. Yazıhaneden verilen cevapları duymadığı için polis hafiyesinin yüzüne korku ile bakan adam, hafifçe geriye çekilmişti. Sonra, ansızın kapıya doğru hızla ilk adımını atarken Mehmet Rıza bir sıçrayışta onu gırtlağından yakaladı, sarstı, odanın ortasına yuvarladı ve bağırdı:
— Köpek! Benim elimden kaçabileceğini sanıyorsun ha?.
Çenesine bir tekme indirmek istiyormuş gibi ayağını havaya kaldırdı. Adam yüzünü yere kapamıştı ve hiç kımıldamadı.
Şube müdürü de herifin herhangi bir kaçma teşebbüsünü önlemek için oda kapısına doğru yürümüştü.
Mehmet Rıza bağırdı:
— Kalk ayağa!
Adam kalktı hep önüne bakıyordu. Mehmet Rıza, o sırada içeri giren garsonu, kendisine lüzum olmadığını söyliyerek savdıktan sonra, Tahsin denilen adama iyice yaklaştı, o kadar yaklaştı ki ikisinin burunları arasında bir parmak kalınlığında mesafe kalmamıştı.
Mehmet Rıza onu iki yakasından da tuttu ve adam akıllı sersem edecek derecede sarstıktan sonra, geri çekildi ve dedi ki:
— Bak bana... Bütün suallerime doğru cevap vereceksin! Eğer bir tanesini yanlış söylersen seni köpek gibi astırırım. Hepinizin cezanız idamdır. İpten kurtulmak istiyorsan doğru söyle. Belki mahkeme bunu mükâfat olarak seni ölümden kurtarır.
Tahsin titriyordu, Biraz evvel bir kaya gibi soğuk kanlılığını muhafaza eden bu adam, şimdi bir çocuk gibi ağlamıya hazırdı.
İkinci şube müdürü de büyük bir tecessüsle herife yaklaşmıştı. Ağzından çıkacak sözlerle, Türkiyeyi bir aydan beri heyecandan heyecana sürükliyen cinayetlerin, hırsızlıkların belki bütün esrarı aydınlatacak olan bu adamın Mehmet Rızaya vereceği cevapları bekliyordu. Eski sertaharri memuruna gayrî ihtiyarî büyük bir hayranlıkla bakmaktan da kendini alamamıştı. Gene onun büyük zekâsı sayesinde, bir facianın karanlıklarında kimbilir ne adımlar atılacaktı.
Mehmet Rıza sorgularına başladı:
— Çeteniz kaç kişidir?
Tahsin yutkundu ve kısık, boğuk bir sesle cevap verdi:
— Yedi.
— Başta kim var?
— Hristo.
— Nerede oturur o?
— İlkin Kurtuluşta idi; sonra korktu, kızkardeşinin Pangaltıdaki evine gitti.
— Dün gece nerede idi?
— Kız kardeşinin evinde.
— Hep orada mıydı?
— Hep orada idi.
— Sen kendisini gördün mü?
— Ben bütün gece onunla beraberdim.
— Saat kaçtan kaça kadar?
— Saat?..
— Evet: Saat!
— Saat akşamın altısından gece yarısına kadar orada idim.
— Hristonun kız kardeşinin evinde, öyle mi?
— Evet!
Mehmet Rıza Tahsini tekrar yakasından tutup sarsarak avazı çıktığı kadar haykırdı:
— Köpek! Gene yalan söylüyorsun, yalan! Dün gece ben Hristonun kız kardeşinin evinde idim, Katinanın evinde... Kimseler yoktu orada!.. Ev lâğım kokuyordu. Günlerden beri içeri kimse ayak atmamıştı.
Tahsinin yüzünde acı bir gülüş belirdi:
— Katinanın hangi evi? diye sordu.
— Kaç evi var?
Tahsin bir daha güldü ve başını salladı:
— İki evi var. iki ismi var, iki de nüfus cüzdanı var.
Mehmet Rıza boşa giden öfkesinin ve şiddetinin utancıyla sesini yavaşlatarak ve Tahsine bir sandalye göstererek:
— Şuraya otur! dedi, istersen bir sigara da içebilirsin. Fakat kahve söyliyemem, o kadar ahbaplığım fazla olur. Eğer bu işte bütün hakikatleri söyliyerek bize yardım edersen sana başka faydalarım dokunur.
— Emret Rıza Bey, sor!
— Vay, ismimi de biliyorsun ha?..
Tahsin bir sandalyeye oturduktan sonra başını salladı ve daima yere bakarak eski hatıraların içinde süzülüyormuş gibi uzaktan gelen bir sesle mırıldandı.

(Arkası var)

1 inci cilt... 20 sayı bir arada... Ciltli olarak «2» Liradır.

İçindeki maceralar.

1 — Pekoşbilin Macerala..ı
2 — Buğdaya Hücum
3 — Soygun
4 — Traktör Haydutları
5 — Hayvan. Hırsızları
6 — Haydut Kadın
7 — Küçük Kahraman
8 — Harika At Toni
9 — Orumcek Ağı
10 — Çol Haydutu
11 — Hırsız Çocuk
12 — Kamçılı Haydut
13 — Büyük Başarı
14 — Seyisin İntikamı
15 — Kaplan Kadın
16 — Adaletin Hükmü
17 — Tren Düşmanı
18 — Haksızlığa Karşı
19 — Haydutun İntikamı
20 — Fena Ruhlara Karşı

1 numaradan 20 numaraya kadar her kitap 10 kuruş tur

ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ
Cağaloğlu Türbedar Sa. No: 16
İSTANBUL

UĞURSUZ HANIN SAHİBİ

Hava tahammül edilemiyecek derecede sıcaktı. Ateş gibi kızgın beyaz bir yol, gökyüzünü dolduran donuk, altın renkli güneşin altında, bahçeler ve küçük meşelikler arasında göz alabildiğine uzanıyordu.

Ne bir gölge ne bir rüzgâr esintisi.. Sıcak havanın titremesinden, Ağustos böceklerinin kulakları sağırlaştıran gürültülü musikisinden başka birşey yoktu!..

İki saat bu kızgın yolda yürüdüm. Birdenbire yolun tozları içinden karşıma bir beyaz evler kümesi çıkıverdi. Burası Saint-Vincent (Sen Vensan) konak yeri denilen kırmızı damlı, büyük zahire ambarlarından mürekkep beş veya altı çiftlik binasile susuz bir yalaktan ve bunlraın ta niheyetinde de yolun iki tarafında yüz yüze bakan iki büyük handan ibaret bir yerdi.

Bu hanların civarında insanı hayrete düşüren şeyler vardı. Bir taraftan bütün kapıları açık, gürültü ve faaliyet içinde büyük yeni bir binanın önünde duran Dilijens denilen yolcu arabaları, koşumlarından çıkarılmakta olan ve terli vücutlarından dumanlar çıkan beygirler, arabalarından inerek duvarların gölgesinde çömelerek acele ile birşeyler içen yolcular, katırlar ve yük arabalarile dolan avlu, şundurmaların altında yatarak sıcağın geçmesini bekliyen arabacılar.

İçerde bağrışmalar, küfürler, masalara vurulan yumruklar, tokuşturulan kadeh sarkırtıları ve bütün bu gürültülerin üstünde yükselen:

Güzel Marguton
Sabah erkenden kalktı
Gümüş güğümünü aldı,
Su doldurmaya gitti!.

Şarkısını söyleyen şen şakrak ve gür bir ses.. Karşı taraftaki han ise ötekinin aksine sessiz, kör bir halde idi. Büyük kapısının altında otlar bitmiş, pencere kepenkleri kırık, kapısının üstünde sarkan tozlu, kurumuş bir mersin dalı.. Öyle fakir ve merhameti çekecek bir haldeydi ki, içeri girip bir kadeh içki içmek adeta büyük bir sevap olacaktı.

İçeri girince, tenha, kasvetli bir salon gördüm. Üç büyük pencereden giren göz kamaştırıcı ışık bu kasveti ve ıssızlığı bir kat daha arttırıyordu. Üstünde tozdan donuk bir renk alan bardaklar bulunan kırık birkaç masa, çatlak bir bilârdo, eski bir tezgâh. Ya sinekler! Ömrümde bukadar çok sinek görmemiştim. Tavanda, pencere camlarında, bardakların içinde salkımlar halinde.

Kapıyı açar açmaz sanki bir arı kovanına giriyormuşun gibi bir vızıltı, bir kanat titreyişi başladı. Salonun nihayetinde, pencerenin önünde yüzünü cama dayıyarak dışarıya bakan bir kadın vardı. Ona iki kere.

— Hey.. Bana bak, hancıkadın!. diye seslendim.

Ağır ağır başını çevirdi. O zaman bir köylü kadının buruşuk, çatlak toprak rengindeki yüzünü gördüm. Bu ihtiyar bir kadın değildi. Fakat keder, göz yaşları, kendisini tamamile soldurmuş, bu hale koymuştu. Gözlerini silerek:

— Ne istiyorsunuz Mösyö? diye sordu.

— Biraz oturmak ve birşey içmek.

Kadın, yerinden kımıldamaksızın sanki söylediğimi anlamamış gibi şaşkın şaşkın yüzüme baktı.

— Burası bir han değil mi? diye sordum.

Kadın içini çekti:

— Sizce münasip ise bir han dedi. Fakat diğerleri gibi siz de niçin karşıki hana gitmiyorsunuz? Orası daha eğlenceli!..

Bir an ne diyeceğimi, nasıl cevap ve receğimi kestiremedim.. Kadının solgun yüzüne baktım. Yarabbim.. Keder bir insanın yüzünde ancak bu kadar canlanabilirdi. Bir sevap işlemek, bir yardımda bulunmak için geldiğimi nasıl söyliyebilirdim? Ve bu düşüncem hana girdikten, ve bu zavallı kadını gördükten sonra bir kat daha artmıştı. Nihayet.

— Ben öyle eğlenceli yerlerden hoşlanmam, onun için burasını tercih ettim!.. dedim.

Cevabını beklemeksizin bir masaya yerleştim.

Hancı kadın, sözlerimin ciddiliğine kanaat getirince cemakânı açtı. Şişeleri karıştırarak, bardakları silerek, sineklerin rahatını bozarak pek telâşlı bir tavırla dolaşmağa başladı. Hana, hizmet edilecek bir müşterinin gelişinin fevkalâde bir hâdise olduğu seziliyordu!. Zavallı kadın arada bir duruyor, sanki bu işi başaramıyacağından ümitsizleniyormuş gibi başını elleri arasına alarak düşünüyor, sonra dipteki odaya geçiyordu. Onun kocaman anahtarları kımıldattığını, kilitleri zorladığını, ekmek sandığını karıştırdığını, tabakları üflediğini işitiyordum. Arasıra derin bir of!.. çekiyor, hıçkırıyordu. Böylece beş, on dakikalık dolaşmadan sonra önüme bir tabak kuru üzüm, taş gibi katı kuru bir ekmek ve bir şişe de adi şarap koydu:

— Buyurunuz içkiniz hazır, dedi.

Ve hemen geri dönerek pencerenin önüne gidip eski yerinde durdu.

Şarabımı içerken onu konuşturmağa çalıştım.

— Size her vakit müşteri gelmiyor mu? diye sordum.

— Oh.. Hayır efendim, kimse gelmiyor! dedi. Burada bizimkinden başka han yokken hiç te böyle değildi. Posta beygirlerimiz vardı. Mevsiminde av ziyafetleri olurdu. arabalar gelirdi. İşimiz çok iyi idi. Fakat karşıdakiler gelip hanı açtıktan sonra bunların hepsini kaykaybettik. Herkes karşıki hana inmeğe başladı. Bizim hanı pek kasvetli buluyorlar. Doğrusunu isterseniz hakları da yok değil!.. Ben hastayım.. Sıtma çekiyorum. İki küçük kızım vardı. Öldü!.. Ötede işe neşe ve kahkaha var. O hanı tutan, dantelâları ve boynunda üç sıralı altın gerdanlık bulunan bir genç kadındır!.. Hem erkekleri bilirsiniz. Ağlandığını görmekten hoşlanmazlar. Ben ise küçük kızlarımın ölümündenberi daima ağlıyorum!.

★ ★ ★

Altın renkli güneş mor dağların ardına devrilip, tozlu, kızgın yol, kararıp serinleyince tekrar yola çıkmıştım. Yürüyordum Fakat bu defa yalnız değildim. Benimle yürüyen, benimle gelen biri daha vardı Hancı kadının, daima ıslak yüzlü çehresinin hayali..

★

Silâh sesi

Baştarafı 3 üncüde

runda kaldı. Fakat buna rağmen, ondon şüphe ediyordu. Bir müddet sonra, sigorta şirketinin müdürünü çağırttı ve sordu:

— Stark'a, bureklâm işi için kaç lira verdiniz?

— Hiç birşey bay müfettiş, Plânın ters gittiği ve hakikî bir hırsızlığa meydan verdiği için vadedilen parayı almak istemedi.

Polis müfettişi gülümsedi. Çünkü şirketin müdüründen, beklediği cevabı almıştı. Demek, Starkden şüphe etmekte yarden göğe kadar hakkı varmış... Şimdi elinde bir delil var demekti. Rejisörün bukadar iş yapıp, on para almamasından daha kuvvetli bir delil olabilir miydi?. Bu parayı almamak demek, o parayı almağa lüzum görmiyecek kadar parası olmak demekti. Bu düşünce ve bu hareket te ancak, havadan ve çok miktarda para kazanmakla olabilirdi. Demek Stark... Evet... Artık bundan hiç şüphesi kalmamıştı.

Polis müfettişi müdüre teşekkür etti ve gidebileceğini bildirdi.

Yalnız kaldığı zaman düşünceye daldı. Persi Stark gibi bir iş adamının, para almaması, onu büyük bir hayrete düşürmüştü.

Fakat polis müfettişi tahkikat neticesinde, Persi hakkında aldandığını anladı. Gerçi genç adam, sigorta müdüründen para almamıştı. Fakat buna mukabil şirketin kasasını da soymuş değildi. Film şirketi, elde ettikleri hakikî gangster filmi için genç adama şirketten alacağının dört misli bir çek vermişti.

MANDRAKE

HORTLAK PROFESÖR'ÜN YILANI İLE BAŞA ÇIKAMAYACAĞINI ANLAYAN ABDULLAH MANDRAKEVİ İMDATA ÇAĞIRDI...

MANDRAKENİN BİR EL İŞARETİYLE YILANIN ÖNÜNDE BİR TAVŞAN PEYDAH OLDU...

TAVŞAN VE PEŞİNDEN YILAN RAKOFUN ODASINDAKİ DELİĞE DALDILAR...

YILAN İÇERİ GİRİNCE MANDRAKE KAPAĞI ÖRTTÜ...

RAKOFUN SON HİLESİ DE BOŞA ÇIKTI. MANDRAKE YILANI TEKRAR DELİĞİNE SOKTU. BİR DAHA FENALIK YAPMAMASI İÇİN RAKOFU BAĞLARKEN...

KAPIDA ELİ TABANCALI BİR ADAM BELİRDİ..

-ARKASI VAR-

BAYTEKİN

3.

ASKERLER SİLAHINI ÇEKMESİNE FIRSAT VERMEDEN BAYTEKİNİN ÜZERİNE ÇULLANDILAR. VE ONU İYİCE BAĞLADILAR. DALE BAĞLANMAMIŞTI.

ZİRA ONLAR KADINLARA EHEMMİYET VERMEZLER. İKİSİNİ DE ZIRHLI ARABALARA GÖTÜRDÜLER. SUBAYIN EMRİ İLE HAREKETE GEÇEN KAFİLE VAHŞİ GÜZELLİKLERLE DOLU BİR VADİDEN GEÇMEKTEDİR...

BOŞUNA FISILDAMAYIN, KÜÇÜK HANIM. KULAKLARIM GAYET İYİ DUYAR. BENDENİZ GİZLİ POLİS ŞEFİ VE KRAL OPTİK'İN YARDIMCISIYIM.

KOMİSER GEVEZELİĞE DEVAM EDERKEN. DALE USULCA BAYTEKİNİN TABANCASINI ALIR....

--- VE ANSIZIN...

MESAFE YAKIN OLDUĞU İÇİN ATEŞ EDEMEDİM!

ALDIRMA, İPLERİMİ ÇÖZ BU ARABANIN İDARESİNİ ELE GEÇİRELİM!

HELE BİR DE NEREYİM. ÇOK SIKI BAĞLAMIŞLAR.. BURASI NE BİÇİM BİR YER? "OPTO" DİYE BİR İSİM DUYDUN MU BAYTEKİN?..

EVET ZARKOV SÖYLEMİŞTİ. BU RADAKİ İNSANLARIN GÖZLERİ GÖRMEZMİŞ. ANCAK MİHFERLERİNDEKİ BİR RADARLA OLANI BİTENİ ANLARMIŞ.

ASKERLER KAPIYI AÇINCA ŞEFLERİNİ APTALLAŞMIŞ BİR HALDE BULURLAR "KADINI BAĞLAYIN! ON TANE ERKEGE BEDEL O!"

ASKERLER BU SEFER DALEYİDE BAĞLAMIŞLARDI...

-ARKASI VAR-